

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 20. KOLOVOZA 1950

BROJ 34

Učitelj vrši ljubav i milosrde nebeskog Oca

Sv. Filip Neriјe često je govorio: da su Farizeji Njegovu dobrotu iz-
sakali je moguće, da netko vjeruje rabiljiv i zlo činili i zlo mislili o njemu. Ali je bio prijatelj grešnika.
u Bogu... i da pored Бога još nešto Njemu. Oni nisu nikako mogli ra-
dragu ljublj? To je moguće samo za-
to, jer ovo drugi ljudi poradi sebe,
a ne poradi Bogas. On je ginuo od
ljubavi prema svomu Богу i tužio
se: »Moј Bože, Ti si veoma doстоjan
ljubavi, i Ti mi zapovidaš, da Te
ljubim? Zašto si mi ipak dao samo
jedno srce i to jedno tako usko
sreć?«

I doista je imao pravo. To nam u
najobiljnijoj mjeri pokazuje naš Uči-
telj Isus Krist. Njegovo je zvanje i po-
postanje bilo, da navješta ljubav i
milosrde nebeskoga Oca. Da, On je
i sam bio utjelovljena ljubav i do-
brota srca, kao vječni Sin nebesko-
ga Oca. Prolazio je medu pulkom i
u najobiljnijoj mjeri dijelio dobro-
ćinstva. I u tom Ga ništa nije moglo
ogorčiti ni sprječiti. I kad su Nje-
govi vlastili Apostoli uskijeli od
srđe, On ostaje miran i ljubezan.

Osvibili je primjer za tu Njegovu
mirnoću i milosrde onaj slučaj: »Kad
se navriše dani, da On užide na ne-
bo, On čvrsto namjeri da ide u Je-
rusalem. I posla glasnicu pred so-
bom. I otiđe u selo Samarijansko,
da Mu pripreve (dolazak). Ali Ga ne
primiše, jer je namjerio, da ide u
Jerusalem. Kad to vidješ učenici
Njegovi Jakob i Ivan, rekose: Go-
spodine, hoćeš li da kažemo, da o-
ganj sude s neba, i da ih uništi? A
On okrenuvši se zaprijeti im go-
reći: Ne znate, čijega ste duha. Sin
čovječji nije došao da pogubi duše,
nego da ih spas. I otiđe u drugo
mjesto (Lk. 9, 51-58).

Isus je imao pravo, da zbog toga
to selo i njegove stanovnike oštvo-
prekori i da im to jake zamjeri. Oni
su naime Njega pozivali i željivo is-
čekivali da im dođe. A sada kad se
htio samo prolazno k njima navratiti, oni Ga ne primiše. Nisu htjeli
da shvate vrijeme pohoda Isusova. Oni nisu bili dođuš Njegovi lični
neprijatelji. Ali su mrzili Židove,
jer su imali drugo bogoslužje nego
onu. A Židovi su prolazili u Galileju
kroz Samariju u Jerusalém na
svoje bogoslužje. To Samarijani nisu
trpjeli. I sada su oni zamjerili Isusu,
što i On ide preko njihove zemlje u
Jerusalém. A to je bio zadnji pola-
zak Isusov u Jerusalém prije Njego-
ve gorke muke. I Samarijani u svojoj
nepomiljivoj srđbi na Židove nisu
ni Isusu mogli oprostiti, što ide u
Jerusalém, umjesto da se kod njih
zaustavi. I ovu njihovu srđbu Isus u
svojoj dobroći i ljubavi ne kažnjava,
nego opominje Jakeva i Ivana:
»Ne znate, čijega ste duha. To na-
me nije bio Njegov duh. Njegov je
duh bio milosrde i ljubav.

Spratitelj je bio tako dobra area,

Isus nije nipošto bio prijatelj griz-
vara. On je osudivao zla djela, ali nije o-
sudivao ni prezirao osobe, koje su
ih činile. On je sjedao na stol grešni-
ka zato, da se grešnici ponize i spu-
ste i počnu na stolu milosti. On je
jeo s njima kruh za njihovim stolo-
vima kod ručka, da im onda lomi i
daje kruh života.

Izravno se nisu usudili navaljivati
na samoga Spratitelja. Ali su prigo-
varali Njegovim učenicima: »kad je
bio je zato s toalom (Levijevim) u nje-
govoj kući; mnogi carinici i grešni-
ci bijahu s Isusom i s Njegovim uče-
nicima, jer ih bijaše mnogo i išli su
za Njim. I književnici i farizeji vi-
djeli gdje jede s grešnicima i ca-
rinicima, govoruh učenicima Nje-
govim: »Zašto jede i piye s carini-
cima i grešnicima? A Isus čuvši to
reče im: Ne trebaju liječnika zdravi,
nego bolesni. Nisam došao da zovem
pravednike, nego grešnike» (Mrk. 2,
15-17).

Isus je sasvim drukčije, »vačao
svoje zvanje, nego li oni. On je bio
naime da bude liječnik duša. Zato je
išao k bolesnicima, da s njima go-
ri. Da zadobije njihovo povjerenje.
Da im ulije nadu. Probudi srčanost.
Da im pruži lijekove. To je dužnost
liječnika. Ona nije polazio k bolesni-
cima, da oni bittu i dalje bolesni,
nego da ozdrave.

Spasitelju u Sv. Prćestiju

Spasitelju, srdo duše moje,
Spasitelju, dvnog Neba dar;
Poklanjam Ti danas bice svoje,
Darujem Ti svoga sroč žar.

Ja osjećam da Božansko mlje
Prelijeva se danas dušom mojom;
Sva sam sretna, kada dođeš k meni,
Kad se posve mogu nazvati Tvojom.

Spasitelju, Kralju duše moje,
Moga žići Ti si radostava
Daj, da uvijek, Kriste, budem Tvoja,
Daj, da vječno ljubim Tebe ja!

Darovi Papi prigodom Svetе Godine

Bilo bi zanimljivo znati, kakve sve
davoge daju Papi hodocasnici iz cijelog svijeta. Evo samo tri primjera.

Medu 45.000 hodocasnika, koje je
Sveti Otar nedavno primio u audienciji
u crkvi sv. Petra, bila je i sedmo-
godžnja kćerka pastira Palmistati. U
kosarcu ukrašenom crnozlatnim vrpcom
nosila je malo bijelo janje. Gurala se
eve vlaž naprijed i predala Papi koša-
riku s janjetom, kako to obično čine
pastirska djeca u božićnim lgrama, ka-
da daju janje malome Isusu. Papa je
primio janje. Vjerovatno je izručio ja-
nje u ruke kojega doctojaranstvenika,
koji ga je držao u rukama za vrijeme
audiencije. Izoga to je sigurno Papa
razveselo im janjetom koje drugo
djele.

Ne mnogo prije toga poklonio je Pa-
pi neki 40 do 50 godišnj - tramvajski

konduktor, sa skrušenostu, nož, ko-
jim je u svoje vrijeme htio unoriti
Papu. Papa je primio nož i rekao: »Sla-
mo jo, ta ti oprasam. Kuda je dalje
dospio nož? Ne znam, ali se ne bih
ništa čudo, ako bi ga Papa upotreblj-
javao na svom stolu mjesto zlatnog
noža za otvaranje bistrova.

Drugom zgodom došao je k Papu u
audienciju najstariji župnik iz Irake,
monsinjor Thomas Langen. On je pre-
dao Svetom Ocu štap za Šetnju u ebo-
ni, ukrašen zlatnim gumbom, u na-
di, da će Papa upotrebiti taj štap pri-
gom »vojnih svakidašnjih ţeltini u
Vatikanskom vrtu.

Janje, nož i štap za Šetnju darov
su djeteta, muški i starca. Tu je pa-
stro djevojčice, konduktor i starac
župnik. Svi oni novu Papu »Sveti oče,
a on njima. Slike moj, djeteta mnogo...«

VRATI TUDE

Kad smo došli u posjed tude stvar
ne pravredni način (kridom, prevra-
rom, otvaranjem zatvarača i sljedećim),
duđni smo u savjeti svar vlasniku
povratiti. To je čin pravde, koji treba
potpuno zadovoljiti i od kojega ne mo-
že nijedan svećenik k oproštiti. U cijelu
stetu namjeri, koliko je moguće, ili ne-
ma oproštenja.

Minog je teli toj dužnosti izbjegao, pa
se izgovaraju, da n-ima u mogućnosti da
vrate. No tza loga izgovora, kje je
se obično prizvatu i ljubav prema bla-
gu, koje ne bi teželjio, da im ode iz ruk-
u. Kod drugih se kreće neugodnost,
koja je spojena s vracanjem tudega. Prave
neugodnosti zapravo kod njih nema. Bez neke neugodnosti i potre-
škote ne može vraćanje tudega da bude
de. Pa ako je neugodnost i teška, nje-
li gubitak stvari vlasnika također te-
zak, i nije ti pravedno, da krive trpi,
a ne nekrivaju?

Drugi kizu, da nemaju novaca, da
svoje dugove vrate. No možda im ne
manjka novaca za t-prazne i svušne
stvari. Možda rado zadovoljavaju ta-
stini, častoljeplju, izabranim jelima,
igrama i sljedećim. Šta izgovorit: »Ne mo-
gut vratiti« varaju sami sebe, a ne va-
raju Bogu.

Ako netko dolsta ne može da tude
dobro vratí, pa i onda, kad se odreže
svih svušnih lždata, treba da ga vra-
ča malo pomalo, dok sve ne vratí, pa
če tako pravđi zadovoljiti, savjet olak-
šati i spasi duše stvari u sigurnost. Stišno
bi radio i djevjak, koji bi htio
da uđe u svoju kuću, bio da pred vratima
mu se prepriječila velika hrpa kame-
nja. Sve kamene odstraniti najednost-
put nemoguće je. No odstranjivati ka-
men po kamen, pa u preduvjet vrijeme
odstraniti sve, to sigurno može. Na taj
način neka odstranjuje malo pomalo
sa svoje savjeti teret tudega dobra,
kojega je prevođio. Tu ne pomazu nli-
suze, ni priznaje, ni dobivena pokora.
Uzvješnica stola time se ne može popra-
viti. Ona se može popraviti samo tako,
da se tude dobro vratí onome, čije je.

Iškustvo kazuje, da ih je stvarno
malo, koji vraćaju tude dobra. A ako već i vraćaju, dogada se često, da vra-
ćaju na nepravil način, te tako ne za-
dovoljavaju pravđi i nanesenju stetu
zapravo ne nadoknadi, kako treba. Do-
god je naime, da poznaju osobu, koju
su oštetiли, i ne zadovoljavaju se time,
da stetu nadoknadju milosrđnjom sl-
romašma ili plaćanjem sv. Misa. Ovaj
način vraćanja po sebi ne valja. Stvar
se mora popraviti vlasniku, ako se za
njega zna, a ne a komu drugome. Tako
je Zakej u kiklkuo: Ako sam komne u-
činio stetu, vratiću cu mi fetverstroku.
Obraćenje mu je bilo tako savršeno,
da je sam Gospodin rekao: Danas je
došlo spasenje kući ovoj.

Nije dosta, da mi lepovaljnik samo
očemam, da čemo tude vrati. Obje-
ćamo sam da Ispunjim se obvezu. Obje-
vezu treba i Ispunjiti i uistinu tude vrati-
ti. Treba da označim svoju narav.
Možda smo već nekoč imali obeća-
nje. Žnati da stvar ozbiljno ne uz-
namo, i zato nam nista ne korišti na-
še korištanje. Tim više, ako stvar imamo
jed u posjedu.

Družno se načela: tdu stvar odmah
vratići i stetu nadoknadi, makar na
nas to koliko truda i neugodnosti st-
jalo.

NACIONALNI KAPELAN japanske
kršćanske radničke omiljedine, jedan
Francuz, stigao je sredinom srpnja
avionom (bilo je 58. sat) iz Japana u
Svicašku.

